

dēfraudator, oris. subs. m. **dēfraudatrix, icis.** subs. f. ETYM defraudare. DROM cast. defraudador. [FREQ minima 1^{indicium} 0,07 /d.c.m.] ¶ is qui pecuniam alienam sibi appropriat uel pecuniam publicam ad usum proprium destinat • defraudador o malversador [HYPER fur] 160 GAIUS Inst 4.65.4. Item bonorum emptor cum deductione agere iubetur, id est ut in hoc solum aduersarius eius condemnetur, quod superest deducto eo, quod inuicem ei bonorum emptor defraudatoris nomine debet. 213 TERT Ieiun 16.2. Eliditur pro templi foribus senior Heli, fili eius in acie ruunt, nurus expirat in partu. Hanc enim meruerat a deo plagam domus impudens, sacrificiorum carnalium defraudatrix. 📖 ISID Orig 10.221. Peculator, pro eo quod sit pecuniae publicae defraudator.